

СТВОРЕННЯ ПІВДЕННОЇ ПОХІДНОЇ ГРУПИ ОУН(Б) ТА ЇЇ ДІЯЛЬНІСТЬ ПРОТЯГОМ 1939–1941 рр.

У статті проаналізовано створення та діяльність Південної похідної групи ОУН(Б). Досліджено структуру Похідної групи, зокрема персоніфіковано її штаб, а також агітаційно-пропагандистську та організаційну роботу її учасників. Визначені основні напрями пропагандистської діяльності та розкриті основні форми роботи зі створення місцевих органів влади.

Ключові слова: Похідна група, ОУН(Б), агітаційно-пропагандистська робота, створення місцевих органів влади.

Постановка проблеми та її актуальність. Однією зі складових національної ідеї будь-якого народу є аутентична історична пам'ять, у тому числі і про найтрагічніші періоди історії. У ХХ столітті таким трагічним періодом, без сумніву, була і Друга світова війна – безпрецедентна досі за масштабами та жорстокістю подія. Територія України зазнала відчутних матеріальних та демографічних втрат, на її теренах зійшлись у кривавому протистоянні радянська та німецька армії, українські повстанці та червоні партизани. Всі вони формували складну та неоднозначну картину минулої війни, але й до сьогодні деякі аспекти цього протистояння залишаються малодослідженими. Одним з таких недостатньо висвітлених епізодів є діяльність підпілля ОУН(Б) на території Східної України, яке започаткували Похідні групи. Але завдяки діяльності членів Південної похідної групи націоналістичне підпілля в роки радянсько-німецької війни охопило своїм впливом майже всю територію південної та східної України. Отже, *метою статті* є дослідження

Хобот Павло Васильович, координатор Східноукраїнського Центру “Спадщина”, м. Кривий Ріг.

Шляхтич Роман Петрович, кандидат історичних наук, старший викладач кафедри історії України Криворізького педагогічного інституту ДВНЗ “Криворізький національний університет”, м. Кривий Ріг.

процесу створення Південної похідної групи, а також аналіз пропагандистської та організаційної роботи членів Похідної групи на територіях, через які вона проходила.

Аналіз проблеми. Одними з перших, хто звернув свій погляд на діяльність Похідних груп ОУН, були діаспорні історики, а також безпосередні учасники тих подій. Так, для написання статті нами були використані робота В. Косика [12], спогади З. Матли [2] та О. Черкуна [18]. Великий фактичний матеріал дають адаптовані та архівні джерела. Дані про особовий склад Похідних груп та їх практичну діяльність надають збірники документів під редакцією С. Кульчицького [7] та В. Сергійчика [14]. У документах Галузевого державного архіву Служби безпеки України [1; 5; 6; 11] знаходяться протоколи допитів М. Павлишина, Т. Симчишина, Г. Німець тощо. Ці джерела дозволили більш глибоко проаналізувати етапи створення та діяльності Південної похідної групи ОУН(Б).

Похідні групи починають формуватись майже відразу після початку Другої світової війни. З осені 1939 р. оунівці “закидували” свою агентуру на територію Радянської України (особливо на новоприєднані західноукраїнські землі) з метою встановлення зв'язку з націоналістичним підпіллям – або своїм, яке залишилось в Галичині та на Волині після розділу Польщі, або “підрадянським”, яке, за їх уявленням, мало існувати за Збручем (діячі СВУ, СУМ та інших націоналістичних об'єднань, знищених свого часу більшовиками). В тих регіонах, де не існувало підпілля, створювались законспіровані оунівські організації, які збирали економічні та політичні відомості про Радянський Союз, проводили агітаційно-пропагандистську роботу, закликаючи у майбутній війні орієнтуватися на Німеччину [1, л. 129]. Таким чином збиралась інформація для ідеологічних та політичних вишколів майбутніх учасників Похідних груп.

Підготовчий штаб Похідних груп був сформований у Кракові. До нього входили провідні діячі бандерівської ОУН: З. Матла, Р. Шухевич, В. Кук, М. Павлишин, М. Лемик-Сенишин та ін. Вони повинні були проводити різноманітні вишколи з особами, які мали відправитись на Схід України.

Представник Проводу ОУН(Б) при Південній похідній групі (далі – ППГ) Зиновій Матла у своїх спогадах згадує, що підготовчий етап у Кракові затягнувся на місяці, протягом яких проводились пропагандистські, організаційні, військові, виховні вишколи [2, с. 4]. Восени 1940 р. члени Похідних груп були спрямовані у місця збору для переходу радянсько-німецького кордону.

Загалом, за різними даними було сформовано три або чотири похідних групи. Так, Т. Семчишин та З. Матла стверджують, що було сформовано чотири Похідних групи. Північну похідну групу очолив М. Климишин; вона формувалась у районі м. Холм і повинна була у Києві проголосити відновлення української державності. Середню похідну групу очолював М. Лемик-Сенишин; вона була сформована в районі Перемишля. Маршрут її руху пролягав через Львів, Тернопіль, Кременчук та Харків. До складу цієї групи входили особи, які повинні були проголосити у Львові відновлення Української держави [2, с. 4]. Південну похідну групу очолював Т. Семчишин. Вона повинна була рухатись у напрямку на Тернопіль, Проскурів, Вінницю, Кіровоград, Кривий Ріг, Миколаїв, кінцевим її пунктом був Дніпропетровськ. Відомості про четверту Похідну групу Т. Семчишин отримав від Кіндрата Коломійця, який був у її складі. Ця група формувалася зі студентів Віденських та Празьких навчальних закладів і виходила з Румунії. На окуповану німцями територію України вона йшла під виглядом легіону “Роланд” [1, л. 83]. Інші ж джерела не підтверджують існування четвертої Похідної групи. Так само існують різні дані стосовно чисельності осіб, які брали участь у поході: від 700 осіб за даними М. Лебеда, [3, с. 150] до 5000 осіб за свідченнями Я. Стецька [4, с. 74].

ППГ була створена у м. Санок на Лемківщині. Група складалась зі штабу та похідних роїв і повинна була охопити своєю діяльністю південно-східні терени України (Кіровоградська, Дніпропетровська, Сталінська, Ворошилоградська, Миколаївська, Херсонська, Одеська, Запорізька області, а також територію Кримського півострова

та Молдавії). На цій території члени Похідної групи мали організувати Провід, а також районні, обласні та окружні ексекютиви.

Т. Семчишин отримав відомості про передислокацію оунівських кадрів на Схід ще в лютому 1941 р. від провідника ОУН(Б) в польському генерал-губернаторстві Лемницького [1, л. 84]. Похідна група формувалась з представників ОУН(Б) Лемківщини й оунівців із Кракова. Останні прибули до Сянока 17 червня 1941 р. [5, л. 58]. Основу ж групи склав Курінь молоді, який був сформований при місцевому Українському допомоговому комітеті.

У жовтні 1940 р. до Сянока прибув військовий референт Головного Проводу ОУН(Б) М. Павлишин. Там він до травня 1941 р. займався військовими вишколами з членами ППГ [6, л. 20-23]. Крім того, з учасниками походу проводились і інші вишколи. Так, у квітні 1941 р. розпочалися заняття з членами Похідної групи з вивчення державного устрою, життя та побуту населення Радянської України [1, л. 84]. А в травні 1941 р. Т. Семчишин отримав від провідника Краківського проводу ОУН(Б) Лемницького 10 примірників інструкції “Про діяльність ОУН під час війни”. Її вивчення Т. Семчишин контролював особисто [1, л. 85]. Таким чином оунівців готували до радянських реалій і до агітації серед східноукраїнського населення.

Практична діяльність Похідних груп повинна була розпочатись після нападу Німеччини на Радянський Союз. За свідченнями учасниці похідної групи Г. Німець, основними завданнями, які ставились перед Південною похідною групою, були: по-перше, на окупованій німцями території України створити місцеві органи влади, захопити всі керівні посади в цих органах, залучити до їх діяльності осіб, які були вороже налаштовані до радянської влади; по-друге, створити у східних областях України багаточисленні оунівські організації шляхом вербування незадоволених радянською владою місцевих мешканців; по-третє, проводити серед населення окупованих областей України активну антирадянську націоналістичну агітацію та пропаганду [6, л. 57].

Крім того, в інструкції щодо завдань, які ставились перед Похідними групами, передбачалось два варіанти їх діяльності: легальний – якщо німці визнають проголошення УССД; нелегальний – якщо німці не визнають української державності і почнуть застосовувати репресивні заходи [1, л. 130]. Отже, С. Бандера та керівництво ОУН(Б) розуміли, що співпраця з німцями може бути ситуативною, а тому готували варіант антинімецької боротьби шляхом створення підпільних осередків на окупованій німцями території.

Просування ППГ на Схід розпочалось 30 червня 1941 р. Перехід групи через річку Сян відбувався переважно вночі і тривав приблизно тиждень. Невеликі групи українських націоналістів рушили маршем через Самбір на Стрий [2, с. 9]. В район м. Стрия рої Похідної групи прибувають 9 липня 1941 р. Тут було сформовано 29 похідних роїв з 286 осіб. [7, с. 295]. Далі маршрут групи пролягав через Рогатів, Золочів до Тернополя. У Тернополі мав відбутися загальний збір і перегрупування Південної похідної групи перед тим як рушити далі на Схід.

Під час просування територією Західної України члени групи з допомогою місцевих націоналістів організували легальні органи влади. Так, 30 червня 1941 р. частина Південної похідної групи зупинилась у м. Добромілі Самбірського району Львівської області. Тут було обрано міську та районну управи. До їх складу ввійшли або члени ОУН(Б), або особи, які позитивно ставилися до оунівської ідеології. Міську управу з 6 осіб очолив лікар Кушнір, а районну управу в складі 7 осіб – Григорій Турко. Крім того, була організована міліція, її комендантом став член ОУН(Б) Манько [8]. Всі ці заходи відбувались на основі Акта відновлення Української державності і повинні були надати досвід членам групи в організації органів місцевої влади на території Східної України.

Вже з перших днів свого рейдування ППГ мала чітку структуру. Вона почала формуватися в квітні 1941 р. Як згадує учасниця походу Ганна Німець, група складалась з 15-16 роїв, які нараховували близько 200 осіб. [5, л. 57]. Більш детально подають структуру Похідної групи й її

кадровий склад керівник штабу ППГ Т. Семчишин, та військовий референт М. Павлишин. Але відомості, які вони давали під час показів, різняться. Тому структуру штаба групи можна визначити, порівнявши свідчення Т. Семчишина та М. Павлишина. Очевидно, що до штабу входили організаційний та господарський референти, а також референт зв'язку. Що стосується військового референту, то він мав не тільки військові повноваження, а ще й був помічником керівника Похідної групи. І з великою долею вірогідності можна стверджувати, що до штабу групи повинна була входити особа, яка організовувала пропагандистську роботу. Адже одним з провідних завдань Похідної групи було проведення антирадянської пропаганди і залучення місцевого східноукраїнського населення до націоналістичних цінностей та ідеалів. А тому за цю ділянку роботи мав відповідати референт при штабі групи.

Помічником Т. Семчишина під час походу був М. Павлишин. Одним з його завдань було створення “Січей” – військових організацій. Але коли німці не визнали Акт відновлення Української державності, йому було дано інше завдання: створювати нелегальні повстанські боївки в населених пунктах Східної України [1, л. 137–138]. Персональним референтом ППГ був Ярослав Осович, господарським референтом – Петро Ріжко. Референтом зв'язку був Василь Регей, в його розпорядженні знаходився рій зв'язку. Крім того при штабі Похідної групи перебував представник Головного проводу ОУН(Б), який по закінченні походу мав створити крайовий та обласний проводи з учасників Похідної групи. Таким представником був Зиновій Матла (“Святослав Вовк”) [1, л. 86].

Кожен рій, який йшов на Схід, мав свій шифр та визначений персональний склад. Це, зокрема, видно з наказу Ч. 12, який видав Т. Семчишин 15 липня 1941 р. [9, арк. 1–4]. Згідно з цим документом рої, які входили до Південної похідної групи, були зашифровані під літерами Г, К, А, С, Л. На постой під Тернополем рої групи були реорганізовані. Перегрупуванню підлягали ті рої, територія діяльності яких була спільна або близька. В такий спосіб були створені рої

М. Козака (К 1), С. Куцика (С 1), М. Сидора (А 1), Ю. Кручового (Г 2), С. Васечки (К 3) [10]. Крім того, в складі Похідної групи йшли три виключно жіночі рої, їх очолювали: О. Патроник (Г 2, жіночий рій), І. Левицька або Г. Максимець (Г 13), А. Регей (Г 14). Рій Г 2 був найчисленнішим, адже до нього входила основна група, жіночий рій та рій зв'язку, який, скоріш за все, очолював Л. Дівик [9, арк. 4]*.

Рій Г 1 за своїм складом збігався зі штабом Похідної групи. Хоча серед його учасників відсутній Я. Осович, натомисть є А. Яцишин. На нашу думку, і це підтверджується показами Г. Німець, структура рою провідника не була усталеною. До нього входили: Г. Німець, Л. Возняк, А. Регей, Г. Максимець та близько 10 осіб, які здійснювали зв'язок з роями та іншими Похідними групами [5, л. 57]. Отже, до складу рою Г 1 входили керівники Похідної групи, а зв'язкові, секретарі, друкарки та інший допоміжний персонал змінювався відповідно до потреб штабу.

Кожен учасник Похідної групи перед зарахуванням до рою повинен був заповнити анкету, в якій вказував своє прізвище, псевдо, стаж роботи в Організації, а також те в якій структурі майбутньої Української держави він би хотів працювати [1, л. 85]. Рій складався з 7–12 осіб і мав свою структуру. Так, крім керівника рою також були референти пропаганди, служби безпеки, фінансів, а також майбутні представники адміністративної влади в населених пунктах Східної України. Всі інші були рядовими членами рою [6, л. 27]. Цікаво, що до складу роїв, які просувались Східною Україною, обов'язково повинен був входити місцевий мешканець. Він входив до рою, який спрямовувався до місця його проживання і, як правило, був провідником рою [11, л. 126]. Така чітка структурованість Похідної групи була зумовлена тим, що після походу зі штабу групи мав бути створений крайовий провід ОУН(Б), а з роїв – районні, обласні та окружні ексекютиви [1, л. 137].

*Керівники роїв були визначені при порівнянні даних Наказу Ч. 12 та показів Т. Семчишина та М. Павлишина

З Тернополя рої Похідної групи вирушали далі на Схід 16 липня 1941 р. Зв'язок між роями здійснювала група велосипедистів у складі 10 осіб. Для конспірації ліній зв'язку були введені два види паролів. Перший загальний пароль для всіх Похідних груп (запитання: “Куди Вам шлях лежить?”, відповідь: “Туди де стовпи небо підпирають”). Другий – пароль зв'язку роїв Південної похідної групи зі штабом групи (запитання: “Яка Ваша слава?”, відповідь: “Козацька, кривава”) [1, л. 132]. Отже, лише з допомогою суворої конспірації можна було утримувати зв'язок в умовах окупації.

Просуваючись територію Східної України, учасники Похідної групи повинні були проводити пропагандистську та організаційну роботу. Пропагандистська робота передбачала роз'яснення місцевим мешканцям основних засад націоналістичної ідеології, а також проведення антирадянської та антинімецької пропаганди. Організаційна робота полягала в створенні органів місцевої влади в населених пунктах, через які буде проходити група.

Пропагандистська робота членів Похідної групи ускладнювалась рядом факторів. З одного боку, частина учасників походу знаходилась на службі у німців і активно допомагала фашистам встановлювати «новий порядок». Крім того, оунівці під час походу користувались фальшивими посвідченнями “відділу пропаганди” при німецькому війську [2, с. 15]. Тому населення Східної України часто сприймало оунівців як союзників гітлерівських загарбників. Крім того, на окупованій німцями території поширювались більшовицькі листівки і газети, в яких викривалось “зрадництво” ОУН(Б), засуджувались її зв'язки з гітлерівцями. Так, 31 липня 1941 р. вийшов перший номер газети “За Радянську Україну”. В одній із статей український радянський письменник О. Корнійчук називав оунівців “вірними псами канібала Гітлера”, які допомагають німцям грабувати населення і країну [12, с. 143]. Крім того, місцева громада сприймала галичан або як поляків, або як україномовних німців, адже галицький діалект відрізнявся від східноукраїнських говірок.

Через це учасникам походу необхідно було проводити агітацію обережно та переконливо.

Окремо слід наголосити на тому, що не дивлячись на деякі зовнішні ознаки співпраці з німцями члени Похідних груп проводили і антинімецьку пропаганду. На зборах, які проводились в містах і селах Східної України, лунали гасла про створення незалежної Української держави без більшовиків та німців. 14 серпня 1941 р. німецькі органи влади зазначали, що Похідні групи ОУН С. Бандери інтенсивно розширюють свою пропагандистську діяльність на користь створення “незалежної і соборної Української держави” в центрі України, зокрема в районах Житомира, Бердичева, Вінниці, а також у районах Умані та Могилева-Подільського. І тон цієї пропаганди ставав все більше антинімецький [12, с. 137]. Ще більш антинімецькою оунівська пропаганда стала після початку німецьких репресій.

Формами агітаційної роботи були мітинги, збори, індивідуальні бесіди. Через обмежений час перебування в населених пунктах навіть поведінка та зовнішній вигляд націоналістів використовувались в пропагандистських цілях. Відомо, що ще в околицях Проскурова Т. Семчишин видав наказ Ч. 16, в якому, зокрема, йшлося про організацію ранніх та вечірніх зборів всіх учасників походу. В програму збору входила: перевірка стану всіх учасників походу, надання інформації кожним членом рою про свою працю протягом дня, молитва [13]. Ці збори справляли потужне враження на місцеву громаду. Зі спогадів учасників групи дізнаємося, що деякі селяни були так вражені відкритою молитвою, що навіть плакали під час неї [14, с. 249]. Взагалі релігійне питання на окупованій німцями території було дуже гострим. І цю ситуацію оунівці теж вирішили використати для посилення свого впливу серед населення. Так, в одному зі звітів Проводу Т. Семчишин підкреслював необхідність посилення релігійного моменту серед селян, для чого вимагав прислати священників із Західної України [10].

Не менш важливим, ніж релігійне, було земельне питання, оскільки саме радянська колективізація стала одним

з головних чинників незадоволення селян радянською владою. І членам ОУН(Б) необхідно було чітко пояснити населенню своє ставлення до земельної власності. Про важливість цього питання свідчить той факт, що “Інформаційний листок” Південної похідної групи, який був виданий 18 липня 1941 р. у Проскуріві, був повністю присвячений аграрному питанню. Фактично це був передрук частини праці Я. Стецька “За зміст державного життя”. В документі відзначалось, що майбутня Українська держава буде сприяти відродженню хліборобської верстви. Для цього земля повинна бути в індивідуально-родовій власності. Тобто будуть створені індивідуальні наділи, які можна передавати у спадок, і вони повинні забезпечити існування однієї сім’ї. Право власності на землю матимуть насамперед українці, а з інших національностей – лише ті, хто буде активно і лояльно співпрацювати та боронити Українську державу та буде етично й культурно подібний українському типові [15]. Таким чином, оунівці декларували ліквідацію колгоспів та передачу землі у приватну власність. Така позиція сприяла підтримці селянством цих ідей націоналістів. Але в умовах створення “нового порядку” та погіршення відносин з німцями ці намагання дуже важко було втілити в життя.

Одним з першочергових завдань оунівців на теренах Східної України була організація української влади в населених пунктах, через які проходила Похідна група. Як згадує учасниця походу, щовечора у новому селі на зборах обирали управу села та міліцію [17, с. 249]. Так, лише в Кіровоградській області в 31 сільському та в 2 міських районах було організовано 12 районних проводів ОУН(Б) [16, с. 41]. В с. Янушівці Хмельницької області населення просило затриматись членів Похідної групи. Там були проведені інформаційні збори, обрано управу та міліцію [17].

Цікаву інформацію стосовно створення оунівцями органів місцевої влади подає у своїх спогадах Олексій Черкун. В їх село Казанку Миколаївської області прийшов рій Південної похідної групи під керівництвом Чарторійського. Для організації населення і створення органів влади в селі були

залишені двоє оунівців – Степан Клименко та Іван Жук. Вони провели збори населення, на яких була задекларована необхідність формування української влади. Тут же, під час зборів, обрали старостою села місцевого жителя Гнільюка, який раніше працював у фінансовому відділі. Також було обрано начальника міліції та його заступника. Через декілька днів почалося формування особового складу міліції. Для її створення із кожного колгоспу вимагалось надіслати 3-4 особи. Їм видавали синьо-жовті пов'язки з написом “Українська народна міліція”. Характерно, що члени Похідної групи не увійшли до сільської управи, але мали на неї великий вплив [18]. А з іншого боку, східноукраїнське населення доволі пасивно ставилось до організації влади. Показовими в цьому плані є висловлювання селян Хмельницької області: “Ми самі не є здібні зараз творити своєї влади. Якщо ви (учасники походу. – Авт.) будете керівниками і організаторами, ми будемо помагати і співпрацювати з вами” [17]. Але представникам бандерівської ОУН все ж таки вдалося створити органи місцевої влади та залишити націоналістичне підпілля в регіонах Східної України.

Висновки. Отже, Південна похідна група була єдиною з оунівських груп, яка досягла своєї мети. Був створений Провід Південних українських земель, створена підпільна мережа в південних регіонах, була проведена агітаційно-пропагандистська робота з розповсюдження націоналістичної ідеології серед місцевого населення. Діяльність Похідної групи на південному сході України сприяла розгортанню тут як антинімецького, так і антирадянського рухів Опору. Саме діяльність членів Похідної група заклала підвалини націоналістичного підпілля на територіях, які входили до складу Проводу Південних українських земель.

1. Галузевий державний архів Служби безпеки України (далі – ГДА СБУ), ф. 13, спр. 372, т. 1.
2. *Матла З.* Південна похідна група / Зиновій Матла. – Мюнхен: Цицера, 1952. – 32 с.
3. *Лебедь М.* Організація протинімецького опору ОУН 1941–1943 років / М. Лебедь // *Сучасність*. – 1983. – Ч. 1–2 (261–262). – С. 148–156.
4. *Стецько Я.* 30 червня 1941. Проголошення відновлення державності України / Я. Стецько. – Торонто: Гомін України, 1967. – 466 с.
5. ГДА СБУ, ф.13, спр.372, т. 39.
6. ГДА СБУ, ф.13, спр.372, т.16.
7. ОУН в 1941 році. Документи: В 2-х частинах / [Відп. ред. С. Кульчицький; упор. О. Веселова, О. Лисенко, І. Патриляк, В. Сергійчук]. – К.: Ін-т історії України НАН України, 2006. – Ч. 1. – 336 с.
8. Звіт з організації праці групи Ч. 17 за час походу 27.6–7.7.1941 р. // Архів Центру дослідження визвольного руху (далі – ЦДВР).
9. Наказ Ч. 12 // Архів ЦДВР.
10. Звіт Тихіша Симчішина. – Ч. 5 // Архів ЦДВР.
11. ГДА СБУ, ф. 13, спр. 372, т. 6.
12. *Косик В.* Україна і Німеччина у Другій світовій війні / Володимир Косик. – Париж-Нью-Йорк-Львів, 1993. – 658 с.
13. Наказ Ч. 16 для роевих Південної похідної групи / Архів ЦДВР.
14. *Сергійчик В.* ОУН-УПА в роки війни. Нові документи і матеріали / Володимир Сергійчик. – К.: Дніпро, 1996. – 496 с.
15. Інформативний листок. Ч. 3 // Архів ЦДВР.
16. *Фіров П.Т.* Історія ОУН-УПА: події, факти, документи, коментарі / П.Т. Фіров. – Севастополь: Вид-во СевНТУ, 2002. – 192 с.
17. Вирізки зі звітів // Архів ЦДВР.
18. Спогади О. Черкуна. Записані 21.01.1993 р. // Особистий архів П. Хобота та Д. Куделі.

Рецензент: В.В. Гулай, доктор політичних наук, доцент, завідувач кафедри міжнародної інформації Національний університет "Львівська політехніка", м. Львів.

Хобот П.В, Шляхтич Р.П.

СОЗДАНИЕ ЮЖНОЙ ПОХОДНОЙ ГРУППЫ ОУН(Б) И ЕЕ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ НА ПРОТЯЖЕНИИ 1939-1941 гг.

В статье проанализировано создание и деятельность Южной походной группы ОУН(Б). Исследована структура Походной группы, в частности, персонафицировано ее штаб, а также агитационно-пропагандистская и организационная работу ее участников. Определены основные направления пропагандистской деятельности и раскрыты основные формы работы по созданию местных органов власти.

Ключевые слова: Походная группа ОУН(Б), агитационно-пропагандистская работа, создание местных органов власти.

Hobot P., Sclyahtich R.

MAKING SOUTH DERIVATIVE OF OUN(B) AND ITS ACTIVITIES DURING 1939-1941

The article analyzes the establishment and operation of South derivative of the OUN(B). The structure of derivatives in particular personified its headquarters, and propaganda and organizational work involved. The basic areas of advocacy and open the main form of work to establish local governments.

Key words: marching band, the OUN (B), advocacy, creation of local government.